

NADAL CRÍTIC

Jordi Dalmau i Ausàs

*En Jordi Dalmau i Ausàs és un jove de la Seu, una mica "lletraferit".
Comença aquest mes les seves col·laboracions a la nostra revista.*

*"El balcó d'ampit" vol ser un espai obert, potser trencant esquemes i
sempre amb molta llibertat.*

Vaig aprofitar el pont de la Constitució i de la Puríssima del passat mes de desembre per passar uns dies a la ciutat comtal. La capital té moltes possibilitats que a casa, al Pirineu, només es presenten cada quan s'escau, com per exemple poder gaudir d'una bona obra de teatre. Però per les dates del "súperpont", els barcelonins que no fan l'escapada i els visitants que fan cap a la gran urbe catalana tenen una cita gairebé obligada a la plaça de la catedral de Barcelona: la fira de Santa Llúcia. Parades i més parades de pessebres, escorces de suro, llums de colors, avets de viver, molsa, branques de boix grèvol i d'eucaliptus, penjolls i guarniments, regals i fins i tot de vesc collit potser a la vall d'Alinyà, són l'escenari on milers de persones passegen, miren, compren i, sobretot, s'amunteguen.

M'estimo més participar-hi en algun poble on no hi hagi tants collarets ni abrics amb fagines a les espatlles i on no es facin tants badalls desvaganats.

Quan vaig arribar al pis del barri de les Corts vaig respirar tranquil. Em venia de gust una mica de silenci i soledat. Vaig llegir els últims poemes que em quedaven del concurs de nades de la mainada de la comarca. Comptant les quatre categories, es van presentar prop de dues-centes cinquanta poesies sobre el Nadal, d'entre les quals només n'hi va haver si fa no fa una

dotzena que no parlessin dels tòpics nadalencs: els regals, els reis d'orient, els bons àpats, el fred i la neu (tot i que segur que mai no han vist un Nadal blanc al seu poble), la pau, la felicitat, etc. Molt poques parlaven de Bòsnia o dels valors reals del Nadal, molt poques.

De tornada a la Seu, els dies van córrer com el vent i de seguida vam ser a la vigília de Nadal. La Missa del Gall, junt amb la del diumenge de Rams, és, segons el pare, la missa dels que, amb tots els respectes, mai no hi van. Alguns anys hi he participat a la catedral, però no hi tornaré perquè n'hi ha massa que confonen la solemnitat amb ostentació i participació amb assistència. No em vull trencar més el cap pensant com és possible que hi hagi senyores que llueixen abrics de pell natural i van a combregar, ni tinc cap ganes d'haver de suportar els homes que a mitja homilia badallen d'avorriments. M'estimo més participar-hi en algun poble on no hi hagi tants collarets ni abrics amb fagines a les espatlles i on no es facin tants badalls desvaganats.

Però malgrat la nostra hipocresia, la dels propis cristians, i el silenci de l'Església davant de tanta façana de bones intencions que no acabo d'entendre, cada matinada hi ha una nova esperança: Nadal.

